

ὅλην τῆς τὴν δύναμιν ἕως οὗτο ἐπλητρίαζεν εἰς τὸ σπῆλαιον. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἐβλεπεν ὅτι ἦτον ἀκόμη ἡμέρα καὶ ὅτι δὲν ἦτο φρόνιμον νὰ εἰσέλθῃ, ἠναγκάζετο νὰ περιέρχεται ἡμίσειαν ὥραν πολλάκις δὲ καὶ περιπλέον, καταρωμένη τὸν ἥλιον διότι ἤργοπόρει νὰ δύσῃ, καὶ φοβουμένη μήπως συνέβῃ τις ἀταξία εἰς τὴν πορείαν τοῦ ἀστέρος τῆς ἡμέρας.

Συγχρόνως ἐμέμφετο ἐκυτὴν διὰ τὴν σπουδὴν τῆς. Φοβουμένη δὲ μήπως ὁ Γάλλος συλλάβῃ τινὰ ὑποψίαν, ἐπροσποιεῖτο ἥθος σοφρὸν καὶ ψυχρὸν. Διὰ νὰ δικαιωθῇ δὲ εἰς τοὺς ἰδίους τῆς ὀφθαλμοὺς, ἐπροσπάθει νὰ λέγῃ δυσάρεστα εἰς τὸν νέον ζουάβον, τὸν ὁποῖον ἐθεώρει μὲν πάντοτε ὡς ἐχθρὸν τῆς

ὀριζάδα, ὅτι κατεστράφησαν καθ' ὁδὸν, καὶ ὅτι ἐμελλον ν' ἀναχωρήσωσι διὰ παντὸς ἀπὸ τὴν Μεξικὴν.

Ὁ δὸν Χριστοβάλ ἀνήγγειλεν εὐχαρίστως εἰς τὴν κόρην του τὴν καλὴν ταύτην εἶδῃσιν, ἂν καὶ κατὰ πρῶτον ἤκουσεν αὐτὴν μετὰ τινος δισταγμοῦ, διότι τοιαῦται διεδίδοντο συχνά, χωρὶς ὅμως νὰ σαλεύωσιν οἱ Γάλλοι ἀπὸ τὴν θέσιν των.

Ὁ πρῶτος λογισμὸς τῆς Κάρμεν ὑπῆρξεν ὀδυνηρὸς· διότι ἐσυλλογίσθη τὴν ἀναχώρησιν τοῦ νέου Γάλλου· ἀλλ' ἐνθυμηθεῖσα εὐθὺς τὸν ἀδελφόν, τὸν μνηστῆρα καὶ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς πατρίδος τῆς, ἠσθάνθη τοιαύτην μετάνοιαν, ὥστε ἠρυθρίασε καὶ ἐμέμφθη τὴν ἀδυναμίαν τῆς.

Τρόπος ὁδοιπορίας ἐν Μεξικῇ.

πατρίδος τῆς, τὴν ἐπέπληττεν ὅμως ἡ καρδιά τῆς ὅτι μετεχειρίζετο ὡς φίλον.

Ὁ δὲ Λαμβέρτος, καὶ διὰ τὴν θέσιν, καὶ διὰ τὸν ἔρωτα, καὶ διὰ τὰς ἀτελευτήτους ὥρας τῆς αἰχμαλωσίας του ἔγινεν εἰς ἄκρον εὐερέθιστος. Παρατηρητέον ὅμως ὅτι ἡ φαινομένη ἀδιαφορία τῆς Κάρμεν τὸν ἠρέθιζεν ὑπὲρ πᾶν ἄλλο.

Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀντιθέτων χαρακτήρων προήρχοντο ζωηρόταται σκηναί, αἵτινες θὰ ἐπροξέουν γέλωτα εἰς ἀδιάφορον θεατὴν.

Ἡμέραν τινὰ διεδόθη ὅτι ἐνίκηθη ὁ γαλλικὸς στοατὸς· ἐλέγετο δὲ ὅτι οἱ Γάλλοι ἐδιώχθησαν ἀπὸ

— Μὰ τὸν Θεόν! ἀνέκραξεν ὁ δὸν Χριστοβάλ, θέλω νὰ ἐορτάσω τὸ εὐτυχὲς τοῦτο συμβάν. Δός με, Καρμενσίτα, κρασί καὶ ξακί. Μπάρμπα Φίλιππε, ἔλα νὰ πῖωμεν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ Μεξικοῦ.

— Ἄς πῖωμεν, ἀπεκρίθη ὁ δὸν Φίλιππος, γέρων πολεμιστῆς τῶν περιχώρων, ὅστις ὑπῆρξεν ἄλλοτε σύντροφος τοῦ περιφήμου Μορένα.

Ἡ Κάρμεν ἦτις δὲν ἐνεπιστεύετο (καὶ δικαίως) εἰς οὐδένα τὰ κλειδιά τοῦ ὑπογείου, ὑπήκουσεν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ πατρός τῆς. Καὶ θέσασα μὲ τὴν ὥραιαν τῆς χεῖρα ἐπὶ τῆς ξυλίνης τραπέζης δύο φιάλας ἔκαμεν ἐν βῆμα διὰ ν' ἀποσυρθῇ.